

Skomakare Smidt, Kovadskrogn.

Schmidt var skomakare, men jag har inte under mina 53 år i dessa trakter, hört talas om att någon använts sig av hans kunskaper i skoreparations färdigheter. Han bodde i en liten stuga vid Kovadskrogn, han hade haft hjälp, nu vid detta tillfället var han ensam, o varit det länge. Han använde bara 1 rum o det var kök, sängk, verkstad, om det behövdes, o så hönsen var därinne.

Han kom till Timan en gång o skulle prata om målning av sängkammare, o den skulle vara vitlackerad o han ville vända sig till en specialist o det skulle jag vara enl. utsagor. Vi bjöd på kaffe o han satt där en stund innan han gick

Sen var jag väl ute i trädgården en stund men blev in- kallad, min maka var rent förvilad. "Den rälie Schmidt han har fyllat oss med loppor, han e säkert rent full och det var han. Hon hade säkert ett par dagar på sej innan hon fick rent, städa, tvätta golv, o söka genom kläderna. Ja loppor är otrevliga, de bits. Nu finns inga.

Ja så en dag skulle jag gå eller köra dit. Jag träffa någon i Kilhult o jag sa var jag skulle hän, så skratta han o sa att akta dej för Smidts loppor. Tag hem igen o tog långstövlar på o smörj dem med olja, där e rent fullt mä hönsaloppor. Jag var där härom dan, o jag fick på me, så Adina har haft nog o gjort mä att rensa oss för Schmidts hönsaloppor. Jag körde hem efter långstövlar o smorde dem med läderolja o kom dit.

Ja det var lite rörigt där. Där var en utdrags säng, mycket bred 1 köksspis 2 stolar, 1 skomakaremaskin men den var mycket dammig o belamrad med mycket saker långt upp mot taket, spannar med vatten o hönsfoder o naturligtvis smutsigt. Nu är att märka att han var mycket närsynt, o jag kan inte minnas att han hade glasögon, men för honom hur en omständigheterna var, så var han den bästa o finaste skomakaren ändå. - Jag kom inte dit mer. Jag vågade inte dit, för loppor o smuts.

Stoltheten höll honom uppe, den höll honom vid liv att leva vidare och han skulle inte ge upp. Han hade en syster i Huaröd, hon var också mycket närsynt, hon var sömmerska, men på slutet så sydde h:n sangtäckte på en stor båge som tog upp nästan hela rummet bara en smal gång att gå på, men lite stolthet hade nog hon också.

Det fanns en urmakare i Huaröd i byn Gräsma, det var nog fadern, han gjorde Dalaklockor, golvur. Det är nog fler i Skåne som äger någon av dem, men som kanske låtet måla över namnet på tavlan av oförstånd, det var ju namnet som kestar pengar.

Mul- o Klövsjukan

När den härjade i våra trakter var ju ridande polis ute o sökte efter härdar som skulle behandlas. När Schmidt fick se dem gick han ut för att höra vad de ville. De frågade om smittan var där? Han vände tvärt, blev arg o gick in till sitt.

Folket kallade ju hans husfru för Schmittan. Poliserna hade inte reda på det, så de förstod inte hans beteende, men de gav sig iväg där smittan angripit djuren, i detta lilla huset var ju inga djur, jo, höns!